

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/53/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322204314
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2322204314.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dominika Horváthová a sudkýň JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Eva Behranová, v právnej veci žalobcu: žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa: A., toho času A. XXXX/XX, o zaplatenie 3.045,45 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 13.07.2023, č.k. 22Csp/149/2022-110, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinstančný súd výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 a 2, § 39, § 53 ods. 9, § 54a, § 565, § 101, § 103, § 524 ods. 1 a 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 1, § 8 zák. č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca si uplatňoval nárok zo zmluvy zo dňa 12.05.2017 a to z poskytnutia revolvingového úveru s výškou úverového rámca 1600 eur. V konaní nebolo sporné, že žalovaná vyčerpala od 15.05.2017 do 22.05.2019 prevodom hotovosti na účet sumu v celkovej výške 6160 eur, a že žalovaná pred zosplatením úveru zaplatila dvadsaťjeden splátok od 12.06.2017 do 20.05.2019, pričom poslednú platbu urobila dňa 20.05.2019. Takisto nebolo sporné, že žalovaná z poskytnutého úveru uhradila sumu v celkovej výške 3114,55 eura. Žalobca tvrdil, že v predmetnom prípade nebolo dohodnuté plnenie v splátkach v dôsledku čoho na vec nie je možné aplikovať § 565 OZ, § 53 ods. 9 OZ ani § 103 OZ a mal za to, že všeobecná trojročná premĺčacia doba na uplatnenie práva začala plynúť najskôr dňa 18.10.2019, t.j. deň nasledujúci po vyhotovení výpovede úverovej zmluvy a uplynula by dňa 18.10.2022. S poukazom na § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony mal žalobca za to, že v období od

27.03.2020 do 30.04.2020 a v období od 19.01.2021 do 28.02.2021 premlčacia doba neplynula a došlo k jej predĺženiu o 76 dní. V spornom prípade tak premlčacia doba, podľa názoru žalobcu, uplynula až dňa 02.01.2023, a keďže žaloba bola podaná na súd dňa 11.11.2022 uplatnený nárok nie je premlčaný. V predmetnom konaní súd najskôr skúmal aktívnu legitimáciu žalobcu, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu a či teda žalobca je nositeľom práv pôvodného veriteľa a či si na základe toho môže vo vzťahu k žalovanej tieto práva uplatňovať v súdnom konaní. Keďže medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, pre posúdenie jednorazového predčasného zosplatnenia celého dlhu bolo potrebné zohľadniť aj špeciálne ustanovenie k ust. § 565 OZ, ktorým je ust. § 53 ods. 9 OZ upravujúce osobitné podmienky pre možnosť veriteľa zosplatniť celý dlh. V zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Súd má za to, že na predmetnú vec sa vzťahujú citované ustanovenia, keďže v predložených úverových podmienkach sa v Hlave 5. §1 výslovne uvádza, že poskytnutý úver musí klient splácať riadne a včas v pravidelných mesačných splátkach, pričom termín splatnosti a výška mesačnej splátky je určená v zmluve a v Hlave 6. § 2 sa výslovne uvádza, že v prípade, že sa klient oneskorí s platením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskorí s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace, musí celý čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatnenie úveru). Na predmetný vzťah sa tak nevzťahuje § 563 OZ. Podľa tohto ustanovenia OZ ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. V danom prípade však bolo dohodnuté, že dlžník je povinný plniť dlh v pravidelných mesačných splátkach, ktorých výška a splatnosť bola špecifikovaná v zmluve a zároveň zo zmluvy ani z ÚP nevyplýva, že by dlžník bol povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal, ale v rozpore s tým, z hlavy 6 § 2 ÚP vyplýva, že dlžník môže byť zo strany veriteľa požiadaný o plnenie celého čerpaného úveru iba v prípade ak sa dlžník oneskorí s platením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskorí s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace, t.j. veriteľ nemôže dlžníka požiadať o splnenie dlhu kedykoľvek ako to predpokladá § 563, ale iba za splnenia v ÚP uvedených podmienok. Z predložených a vykonaných dôkazov tak vyplýva, že právny predchodca žalobcu nepostupoval pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého je povinný upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zosplatnenie podľa § 565 OZ. Výzvou zo dňa 17.10.2019 právny predchodca žalobcu iba vyzval žalovanú k splateniu celého úveru čerpaného na základe zmluvy a vyčíslil dlžnú čiastku na sumu 4.674,88 eura. Postup žalobcu tak nezodpovedá § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k platnému zosplatneniu úveru. Podľa citovaného ustanovenia § 17 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch je možné postúpiť iba takú pohľadávku z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na tretiu osobou, ktorá je po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (teda došlo k jej predčasnému zosplatneniu). V danom prípade ako súd uviedol v predchádzajúcom bode, predčasné zosplatnenie spotrebiteľského úveru (ku dňu 17.10.2019) bolo neplatné a teda k postúpeniu pohľadávky došlo skôr ako došlo k predčasnému zosplatneniu úveru. Ak určitú pohľadávku nie je možné postúpiť, keďže jej postúpenie je objektívne neprípustné, t.j. zakázané, potom jej následné postúpenie inému subjektu je v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ustanovenia § 39 OZ, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj navonok voči dlžníkovi. Neplatné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu zakladá v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia § 39 OZ neplatnosť zmluvy o postúpení predmetnej pohľadávky, a teda nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v prebiehajúcom spore. Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, súd žalobu zamietol.

4. Napriek tomu, že súd prvej inštancie žalobcu zamietol pre nedostatok aktívnej legitimácie, súd sa pre úplnosť vyporiadal aj s premlčaním, keďže podľa názoru súdu bol nárok v konaní uplatnený po uplynutí premlčacej doby, t.j. oneskorene a v prípade spotrebiteľských zmlúv súd prihliada na premlčanie z úradnej povinnosti bez toho, aby sa žalovaná premlčania dovoľavala. Ust. § 565 OZ ako aj ust. § 53 ods. 9 OZ upravujú len zákonné podmienky zosplatnenia celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splatnej splátky. Samy o sebe nemajú vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. K začiatku plynutia premlčacej doby sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/132/2021 zo dňa 15.12.2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020 z 29.11.2022 a sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022) tak, že všeobecne prijímaná zhoda na neprípustnosti plynutia premlčacej doby pred samotnou actio nata vylučuje, aby práve v spotrebiteľských vzťahoch platila

opačná logika, ktorá legitimizuje spätný začiatok plynutia premičacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka; na uvedenom základe dochádza podľa dovolacieho súdu k tzv. skrytej medzere v zákone, čo v konkrétnom prípade znamená, že jazykový význam ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka je širší, než si to vyžaduje jeho teleologické pozadie a vo svojich dôsledkoch vyjadruje naliehavú potrebu prijatia pravidla, v zmysle ktorého ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka sa neuplatní v prípadoch, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp.zn. 4Cdo/132/2021 zo dňa 15.12.2022 prijal právny záver, že aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka a pri premičaní práva dodávateľa na zaplatenie celej pohľadávky, sa pri strate výhody splátok (§ 565 Občianskeho zákonníka) spravuje začiatok plynutia premičacej lehoty všeobecným ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. V prípade ak by súd nezamietol žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie a počítal by, že pre začiatok plynutia premičacej doby je určujúca výzva zo dňa 17.10.2019 (tak ako to tvrdil aj žalobca) premičacia doba vyplývajúca z ustanovenia § 101 OZ by začala plynúť dňa 18.10.2019 a uplynula by dňa 18.10.2022. Keďže žaloba bola podaná na súde až dňa 11.11.2022, teda po uplynutí zákonnej trojročnej lehoty, žalobcovi by nebolo možné takto premičané právo priznať (§ 100 OZ) ani v prípade, ak by žaloba nebola zamietnutá pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 a v období od 19.01.2021 do 28.02.2021 premičacia doba neplynula a došlo k jej predĺženiu o 76 dní, ale stotožňuje sa s názorom Krajského súdu v Trnave vyslovenom v rozhodnutí 24CoCsp/53/2022 zo dňa 28.09.2022, podľa ktorého ustanovenie § 1 a § 8 zák. č. 62/2020 Z. z. upravuje spočívanie iba tých lehôt, ktoré by vo vyššie uvedenom časovom rozpätí uplynuli a po odpadnutí prekážky - v tomto prípade zákonom vymedzeným termínom, ich plynutie pokračuje. Citované ustanovenie § 1 a § 8 nemožno vykladať tak, že v danom vymedzenom časovom období neplynú (prerušujú sa) všetky premičacie doby, ktoré plynuli počas obdobia vymedzeného v citovaných ustanoveniach. Z dôvodovej správy k cit. zákonu je zrejmé, že účelom zákonodarcu bola ochrana osôb v období časovo definovanom v § 1 a § 8 zák. č. 62/2020 Z. z. pred premičaním alebo zánikom práv v dôsledku obmedzení súvisiacich s pandemiou COVID-19, ktoré by mohli zabrániť uplatňovaniu alebo bráneniu ich práv na súde. Podľa názoru súdu by bolo predĺženie premičacej lehoty o 76 dní na uplatnenie alebo bránenie práva na súde, ku ktorých premičaniu nedošlo, ani nemalo dôjsť v dotknutom období (od 27.03.2020 do 30.04.2020 a v období od 19.01.2021 do 28.02.2021), ale až po viac ako roku od jeho uplynutia, neprimeranou výhodou pre veriteľov. Žalovanej ako strane, ktorá mala v konaní plný úspech, vzniklo právo na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi. Žalovanej však súd náhradu trov konania nepriznal, pretože si žiadne neuplatnila a ani jej žiadne v súvislosti s týmto konaním nevznikli s tým, že o výške trov už nie je potrebné samostatne rozhodovať.

5. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok preskúmal a zmenil tak, že žalobe vyhovie, alebo ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. V odvolaní poukázal na nesprávne právne posúdenie spočívajúce v aplikácii nesprávneho zákonného ustanovenia na prejednávany prípad. Z dikcie § 565 OZ je zrejmé, že veriteľ môže uplatniť právo na zosplatenie úveru iba vtedy, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach. V takom prípade je potrebné, aby bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesiace so zaplatením určitej splátky a zároveň je dodávateľ povinný dlžníka upozorniť na možnosť zosplatenia, a to v lehote nie kratšej ako 15 dní. Odvolateľ má za to, že na predmetný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať ustanovenie § 565 OZ, preto postupca v posudzovanom prípade nebol povinný dodržať ust. § 53 ods. 9 OZ. Žalobca má za to, že okresný súd sa s argumentáciou žalobcu náležite nevysporiadal. Žalobca má za to, že z dôkazov v súdnom konaní jednoznačne vyplýva, že v zmluve absentovala medzi pôvodným veriteľom a žalovaným dohoda o plnení v splátkach na dobu určitú. Odvolateľ je preto názoru, že pôvodný veriteľ si stanovil čas povinnosti pre vyplatenie dlhu dlžníkom, a to zaslaním výzvy zo dňa 17.10.2019 (označenou ako „Výzva k splateniu celého úveru“). V uvedenom prípade bola Zmluva vypovedaná listom zo dňa 17.10.2019 bez ohľadu na jeho označenie ako „Výzva k splateniu celého úveru“. Na základe tohto podania právny predchodca žalobcu vypovedal uzatvorenú Zmluvu, čím mu zároveň vznikol voči žalovanému nárok (actio nata) domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov v zmysle ust. § 563 OZ. Žalobca v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v predmetnom liste je doslovne uvedené, že: „Spolu s ukončením úverovej zmluvy dochádza takisto k ukončeniu všetkých aktívnych poistení, pokiaľ boli k úveru zjednané,“ z čoho je bez pochyb zrejmé, že predmetným listom bola Zmluva vypovedaná a zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ukončený. Poukázal na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo/250/2014.

Ďalej s poukazom na ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ uviedol, že nesúhlasí s názorom vo veci konajúceho súdu ohľadom ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že pohľadávka sa v súlade s ust. § 563 OZ stala splatnou pred postúpením pohľadávky, a to vypovedaním Zmluvy, ku ktorému došlo podaním zo dňa 17.10.2019, ako žalobca opakovane uvádzal. S ohľadom na uvedené je zrejmé, že pohľadávka bola v čase postúpenia splatná v celom rozsahu a jej postúpenie tak neodporovalo ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ. Odvolateľ nesúhlasí ani s právnymi závermi súdu prvej inštancie o premlčaní. Má za to, že nemožno považovať uplatnený nárok za premlčaný, pretože dňa 25.03.2020 bol s účinnosťou od 27.03.2020 prijatý zákon o mimoriadnych opatreniach, v zmysle ktorého lehoty v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práva v období od účinnosti tohto zákona do 30.04.2020 neplynú. Prijatím Prijatím absurdného výkladu ustanovení zákona o mimoriadnych opatreniach, ktorý vo veci poskytol okresný súd, by sme mohli právne uzavrieť, že v rozpore s účelom zákona o mimoriadnych opatreniach ako aj vôľou zákonodarcu by sa neposkytla ochrana pred plynutím premlčacích lehôt všetkým subjektom súkromnoprávných vzťahov, ktorým by mala premlčacia doba uplynúť, ale len tým, ktorým by premlčacia doba mala uplynúť počas obdobia 27.03.2020 až 30.04.2020, resp. 19.01.2021 až 28.02.2021. S ohľadom na uvedené je zrejmé, že rozsudok okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci – nakoľko okresný súd odmietol aplikovať vyššie uvedené ustanovenia zákona o mimoriadnych opatreniach. Ak by súd uvedené ustanovenia správne aplikoval, musel by s ohľadom na spočívanie premlčacej doby v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021 dospieť k záveru o včasnom podaní žaloby (pred uplynutím premlčacej doby), nakoľko premlčacia doba začala plynúť od 02.11.2019 a žaloba bola podaná na súde dňa 11.11.2022 – t. j. s prihliadnutím k dobe spočívania premlčacej doby je zrejmé, že bola podaná včas, nakoľko aplikujúc vyššie uvedené ustanovenia by premlčacia doba uplynula až dňa 17.01.2023 (02.11.2022 + 76 dní).

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná a uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za správny a presvedčivo odôvodnený. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že by nebolo dohodnuté plnenie v splátkach, výška splátky bola dohodnutá vo výške 56,50 eur mesačne (kolónka 32. zmluvy). Stotožňuje sa so závermi súdu prvej inštancie pokiaľ ide o nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu a premlčania jeho nároku. Nesúhlasí s tým, že na vec by sa malo aplikovať ust. § 563 OZ. Aj keby zmluva bola vypovedaná, potom sa každé čerpanie úveru (poskytnuté plnenie) premlčuje samostatne. Pokiaľ ide o ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ poukázala na to, že podmienky podľa písm. a) aj b) musia byť splnené súčasne a podmienka podľa bodu a) splnená nebola, teda k platnému postúpeniu pohľadávky dôjsť nemohlo. Navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej trovy konania.

8. K vyjadreniu žalovanej sa stručne vyjadril žalobca a uviedol, že trvá na podanom odvolaní.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods.1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne záveru ohľadom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní a premlčania uplatneného nároku.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na

(výstižné, správne a presvedčivé) odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie odvolateľa, dopĺňa iba nasledovné:

12. Ťažiskovým odvolacím dôvodom bolo, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v nadväznosti na to, že jednorazové zosplatenie úveru nebolo platné. Odvolateľ trval na tom, že vec malo byť aplikované ust. § 563 OZ, pretože veriteľ úver nezosplatil, ale listom zo dňa 17.10.2019 zmluvu iba vypovedal a vyzval žalovanú na úhradu dlhu.

13. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

14. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

15. Využitie dispozitívneho úkonu veriteľa vo forme žiadosti o splatenie celej pohľadávky je vo svojej podstate sankciou za omeškanie dlžníka s plnením splátok v podobe straty výhody splátok. S tvrdením odvolateľa, že medzi pôvodným veriteľom a žalovaným dohoda o plnení v splátkach absentovala a preto nebolo možné ani využiť možnosť žiadať splateného dlhu naraz, sa nemožno stotožniť. Súd prvej inštancie správne zhrnul v bode 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že v predložených úverových podmienkach sa výslovne uvádza, že úver musí klient splácať riadne a včas v pravidelných mesačných splátkach. Odvolací súd konštatuje, že v samotnej úverovej zmluve sa uvádzajú ohľadom splátok nasledovné údaje (bod 32. zmluvy) – výška mesačnej splátky – 3,53 % z výšky úverového rámca (56,50 eur). Podľa úverovej zmluvy sa za jej neoddeliteľnú časť považujú úverové podmienky, ktoré žalobca v konaní predložil spolu so samotnou zmluvou. Súd prvej inštancie správne poukázal na hlavu 5 § 1 úverových podmienok, ktoré sa týkajú splácania revolvingového úveru v pravidelných mesačných splátkach, pričom prvá splátka sa hradí až v mesiaci nasledujúcom po účtovnom období, v ktorom dlžník vykoná prvé čerpanie úverového rámca. Za účtovné obdobie sa považuje jeden kalendárny mesiac. Ďalej odvolací súd poukazuje na hlavu V. § 8 úverových podmienok, kde sa uvádza, že pravidelná mesačná splátka je vo výške percentuálnej časti z výšky úverového rámca platného k prvému dňu účtovného obdobia. Konkrétna percentuálna časť rozhodná pre stanovenie výšky splátky je dohodnutá v zmluve.

16. Odvolací súd poukazuje aj na hlavu 6. § 1 úverových podmienok, podľa ktorého je možné zmluvu jednostranne vypovedať. Ak zmluvu vypovie klient, výpovedná doba je 1 mesiac, ak zmluvu vypovie veriteľ, výpovedná doba je 2 mesiace. V hlave 6. § 2 písm. a) je ďalej uvedené, že ak sa dlžník oneskorí s platením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskorí s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace, veriteľ je oprávnený čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatenie úveru). Odvolateľ k žalobe priložil Výzvu k splateniu celého úveru zo dňa 17.10.2019, z ktorej jednoznačne vyplýva, že k výzve k splateniu úveru došlo z dôvodu „omeškania s úhradou záväzku“, pričom v žalobe výslovne uviedol, že „žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak postupca dňa 17.10.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru“. Neskoršia zmena skutkových tvrdení, že k jednorazovému zosplateniu úveru podľa § 565 OZ nedošlo, ale išlo iba o výzvu veriteľa na splatenie dlhu podľa § 563 OZ, resp. vypovedanie zmluvy, sa odvolaciemu súdu javí ako účelová a ničím nepodložená. Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Z vykonaného dokazovania však jednoznačne vyplynulo, že plnenie dlhu bolo dohodnuté v pravidelných mesačných splátkach, pričom podľa hlavy V. § 14 úverových podmienok je uvedené, že celkový počet splátok, v ktorých bude poskytnutý úver splatený, je rovný počtu mesiacov nutných k jeho splateniu spolu s poplatkami a úrokmi. Závisí tiež na celkovej výške dlžnej čiastky. Nemožno preto akceptovať argumentáciu odvolateľa založenú na tom, že medzi veriteľom a dlžníkom nebolo dohodnuté v splátkach, alebo že by čas splnenia nebol dohodnutý. Takisto odvolací súd dáva do pozornosti, že podľa § 35 ods. 2 OZ, právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Z Výzvy

k splateniu celého úveru zo dňa 17.10.2019 nevyplýva, že by veriteľ prejavil svoju vôľu úverovú zmluvu vypovedať, práve naopak, je zrejmé, že vyzýva k jednorazového splateniu úveru z dôvodu omeškania s úhradou záväzkov.

17. S poukazom na to, že odvolateľ nijako nespochybnil závery súdu prvej inštancie v bode 32. odôvodnenia rozsudku, a to že právny predchodca žalobcu nepostupoval v súlade s § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého bol povinný upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zosplatnenie podľa § 565 OZ, a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, bolo potrebné skonštatovať, že závery súdu prvej inštancie tom, že neboli splnené podmienky na to, aby veriteľ využil právo na zaplatenej celej pohľadávky naraz. Potom niet dôvodu nesúhlasiť s tým, že podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ, neboli splnené ani podmienky na postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu, teda aj záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie v konaní, boli správne.

18. S prihliadnutím na vyššie uvedené bolo nadbytočné sa zaoberať odvolacou argumentáciou žalobcu pokiaľ išlo o premlčanie jeho nároku s prihliadnutím na neplynutie premlčacej doby podľa zák. č. 62/2020 Z.z.. Na okraj však odvolací súd konštatuje, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich záverov, ktoré vyjadril vo svojom skoršom rozhodnutí v obdobnej veci sp. zn.: 24CoCsp/53/2022, pričom obdobné závery vyjadril aj NS SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/4/2022, 2Cdo/189/2020, z ktorých je zrejmé, že neplynutie lehôt podľa zák. č. 62/2020 Z.z. sa týka len takých lehôt, ktorých uplynutie bolo zachytené zákonom vymedzeným obdobím (od 27.03.2020 do 30.04.2020 a od 17.01.2021 do 28.02.2021). Taká lehota potom neplynie v tom rozsahu, koľko dní z nej uplynulo od účinnosti zákona do konca jej uplynutia, pričom deň uplynutia lehoty musí spadať do zák. č. 62/2020 Z.z. vymedzeného obdobia.

19. Na základe vyššie uvedeného sa odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a s poukazom na § 387 CSP napadnutý rozsudok potvrdil.

20. V zmysle § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, s tým, že odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP.

24. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).